

Material educațional protejat
Academia Karanna© - The Karanna Method©

www.evolutiespirituala.ro

Șapte blesteme care au schimbat istoria

Blestemul este o invocare a urgiei divine asupra cuiva pentru a păstra lucrurile într-o ordine stabilită, însă unori repetarea unui eveniment tragic la anumite intervale sau anumite lucruri sau evenimente care decranșează o nenorocire sunt văzute în aceeași notă a răului fatal, la imprecăție.

Totuși dincolo de invocațiile magice și superstițiile de orice natură există nenorociri care se petrec nu doar din pură coincidență. Iată 7 din cele mai cunoscute blesteme care au schimbat fața istoriei

Blestemul Tippecanoe sau blestemul președinților americani

Un șir de întâmplări nefericite petrecute în viața unor președinți americani a ridicat întrebarea dacă vreme de 140 de ani asupra "locatarului" de la Casa Albă a planat un blestem ce își făcea simțit efectul din 20 în 20 de ani.

Totul a început în 1840, atunci când William Henry Harrison a câștigat președinția cu sloganul „Tippecanoe and Tyler Too”, făcând referire la participarea lui în lupta contra indienilor de la Tippecanoe din 1811. Se pare că acolo fratele șefului indienilor Shawnee ar fi rostit blestemul cu un continut bizar, deoarece a prevăzut că Harrison va ajunge președinte: „Toți președinții vor muri din 20 în 20 de ani, începând cu Harrison, în timpul mandatului lor!”.

De atunci și până la alegerea lui Ronald Reagan în 1980, toți președinți SUA au murit în timpul mandatului, din 20 în 20 de ani. Harrison moare la doar o lună după ce devine președinte, Abraham Lincoln este împușcat în 1860, James Garfield, ales președinte în 1880, moare asasinat în 1881, William McKinley care obține al doilea mandat în 1900 va muri împușcat în 1901. Warren G. Harding președinte din 1920, face infarct și moare în 1923, F. Roosevelt moare în 1945, în timpul celui de-al patrulea mandat, Kennedy ales în 1960 moare împușcat în '63.

Ronald Reagan a rupt blestemul supraviețuind atentatului din 1981.

Blestemul cantecului sinucigas

De numele pianistului și compozitorului maghiar Rezső Seress se leagă o poveste sinistră. Se spune că încerca de foarte multă vreme să dea lovitură cu unul dintre cântecele sale. Cele mai multe erau respinse, lucru care ducea inevitabil la certuri cu soția sa. În cele din urmă, într-o duminică, aceasta l-a părăsit. Singur și deprimat, Seress s-a așezat la pian.

Apoi, aruncându-și privirea pe fereastră, a văzut cum pe cer se strâng nori negri și începe o ploaie tristă de toamnă. „Ce duminică mohorâtă”, a gândit Seress și a început să improvizeze la pian. În mai puțin de o jumătate de oră compozitorul a scris un cântec întreg, cu o melodie și un ritm ciudat, foarte deprimant și trist. L-a numit „Szomorú vasárnap” (Duminică mohorâtă).

Surprinzător, un producător muzical i-a acceptat piesa, care a fost distribuită în întreaga lume. Totuși, la puțină vreme după ce cântecul a fost înregistrat și pus în vânzare au început o serie de lucruri bizare legate de melodie. În Berlin, un tânăr a cerut unei orchestre să-i intoneze melodia, apoi bărbatul a mers acasă și s-a împușcat în cap. Înainte de a face acest gest, le-a spus rudelor sale că se simte foarte deprimat după ce a ascultat un cântec nou pe care nu și-l mai putea scoate din minte. După o săptămână, o tânără femeie a fost găsită spânzurată într-un apartament din același oraș.

Poliția a găsit un disc cu cântecul „Duminică mohorâtă” în dormitorul acesteia. După două zile, o secretară din New York s-a gazat, lăsând în scris ca la înmormântarea ei să se cânte „Duminică mohorâtă”. La nici o lună, un alt new-yorkez de 82 de ani s-a aruncat de la etajul al șaptelea după ce cântase melodia mortală la pian. Cam în aceeași perioadă, un adolescent din Roma a auzit melodia după care s-a aruncat de pe un pod. Presa din lumea întreagă a început să scrie despre tot mai multe morți asociate cu melodia lui Seress. Astfel, un ziar din Londra scria despre cazul unei femei care pusese discul cu „Duminică mohorâtă” la volum maxim înfuriindu-i și sperându-i pe vecini.

La un moment dat, discul se bloca și cânta la nesfârșit același fragment. Enervați, vecinii au început să bată la ușa femeii însă aceasta nu răspundea. Au spart ușa și au găsit-o pe femeie moartă în fotoliu după ce luase o supradoză de medicamente. Lunile treceau și tot mai multe astfel de cazuri erau raportate.

Acest lucru i-a determinat pe șefii de la BBC să interzică să se mai difuzeze melodia la radio. În Franța, Rezső Seress i-a scris soției sale rugându-o să-i fie din nou alături. În schimb, a primit o scrisoare de la poliție în care era informat că soția lui se otrăvise, lângă ea fiind găsită o copie a

„Duminicii mohorâtă”. Venirea celui de-Al Doilea Război Mondial a așternut tăcerea asupra evenimentelor legate de misteriosul cântec. Totuși, melodia circulă azi liber pe YouTube, iar lumea e mai atentă de această dată la fenomenul Emo.

Blestemul lui Superman

Cei mai populari actori care au jucat rolul lui Superman au avut o soartă tristă. George Reeves a fost primul lovit de blestem. Acesta s-a sinucis în condiții destul de misterioase. Christopher Reeve, actorul care a luat chipul personajului în primele filme, a rămas paralizat după ce a căzut de pe un cal.

Nici creatorii personajului Superman nu au beneficiat de o soartă prea bună. Jerry Siegel și Joe Shuster au vândut ideea, de milioane de dolari, revistei cu benzi desenate unde erau angajați, pentru suma ridicolă de 130 de dolari.

Apropiati ai celor doi au afirmat că cei care au pus blestemul asupra personajului au fost tocmai Jerry și Joe, deoarece nu au fost răsplătiți la adevărata valoare a munci depuse atunci când l-au creat pe Superman.

Cea mai ciudată și controversată speculație pune moartea președintelui american J.F. Kennedy pe seama blestemului lui Superman. Chiar înainte de moartea sa, consilierii de imagine ai președintelui au aprobat o poveste în care Superman rostea aceleași mesaje ca și oficialul american.

Revista cu benzi desenate unde trebuia să apară povestea era planificată să vadă lumina tiparului în aprilie 1964, însă Kennedy a fost asasinat în noiembrie 1963. Zvonurile legate de un posibil blestem ce „planează asupra lui Superman” i-au determinat pe mai mulți actori să refuze să joace acest rol.

Blestemul caprei Billy

Un blestem aparte s-a abătut asupra echipei de baseball Chicago Cubs în 1945. După cum spune legenda, Billy Sianis, un emigrant grec, a venit

la meciul din 1945 dintre Chicago Cubs și Detroit Tigers alături de căprița sa Murphy (sau Sinovia).

Căprița era foarte haioasă așa că paznicii l-au lăsat pe Sianis în stadion împreună cu ea. Înainte însă ca meciul să se termine, proprietarul echipei Cubs, Philip Knight Wrigley, l-a dat afară din tribună pe Sianis spunând că nu mai suportă cum miroase capra sa.

Insultat, Sianis a blestemat echipa Cubs să nu mai joace în World Series atâta timp cât va fi condusă de Wrigley. Încântat că blestemul său a prins în 1945 (echipa retrogradase), Sianis i-a trimis lui Wrigley o scrisoare din Grecia în care scria: „Who stinks now?” (Cine miroase acum?).

Blestemul s-a rupt după mai bine de 20 de ani, când, în 1967, Leo Durocher a devenit managerul clubului.

Diamantul Hope

Celebrul diamant datează din 1642 și este cunoscut pentru culoarea remarcabilă, mărimea, frumusețea și istoria lui. Diamantul Hope are o culoare de un albastru profund și are 45,52 karate. Este prins de un colier, înconjurat de 16 diamante albe.

Însă bijuteria este celebră și pentru ghinionul pe care-l aduce. După cum spune legenda, un anume Tavernier a făcut o călătorie în India și, dacă tot era acolo, a furat diamantul din fruntea (sau ochiul) statuii zeiței hinduse Sita. Ca pedeapsă, Tavernier a fost sfâșiat de viu de către niște câini turbați într-o călătorie în Rusia, la scurt timp după ce vânduse diamantul.

Regele Louis XVI este probabil cel mai celebru deținător al prețioasei podoabe, blestemul ajungându-l și pe el, fiind decapitat împreună cu soția sa, regina Maria Antoaneta. În cele din urmă diamantul a fost donat Institutului Smithsonian. Acum diamantul Hope este expus la National Gem and Mineral Collection din cadrul National Museum of Natural History.

Blestemul lui Tutankamon

Dupa câteva luni de la deschiderea mormântului lui Tutankhamen au început ghinioanele. "Moartea va atinge cu aripile ei pe cel care îl va tulbură

pe faraon". Această inscripție, descoperită în mormântul lui Tutankamon a căpătat un straniu ecou pentru cei care au profanat mormântul. În 1903, un englez bogat, lordul Carnavon, a venit la Cairo pentru a face noi săpături. El a reușit să atragă colaborarea unui tânăr, dar remarcabil arheolog, Howard Carter. La 25 noiembrie 1922, Carter, Carnavon și Calender au coborât pentru prima dată în mormânt, așa spun ei. Se spune că Carter și Carnavon au descoperit mormântul mai devreme dar au ținut ascuns acest eveniment deoarece ei au găsit mormântul intact. Ei au lăsat mormântul în dezordine ca să se cunoască că a fost profanat. La 18 februarie s-a făcut "inaugurarea oficială" a săpăturilor. După câteva zile lordul Carnavon a murit înțepat de un țânțar, spunând înainte de moarte: "S-a terminat, am auzit chemarea și mă pregătesc!" Aproape chiar în acel moment, lumina s-a stins în cameră și, de altfel în tot hotelul. Așa s-a născut legenda blestemului lui Tutankamon.

Astăzi ipoteza doctorului Dean este aproape unanim acceptată. El susține că motivul decesului celor care au intrat în mormântul lui Tutankhamon nu este blestemul, ci un soi de ciupercă (*aspergillus niger*) ai cărei spori, pătrunzând în plămâni, găsesc condiții propice de germinare și se dezvoltă repede formând colonii ce provoacă leziuni în țesutul pulmonar. Absorbite de sânge, toxinele sunt transportate în creier și acționează asupra sistemului nervos central, provocând halucinații de genul celor produse de acidul lisergic sau de mescalină. Totuși o întrebare există: sunt simple coincidențe sau blestemul există?

După 2 luni de la intrarea în mormântul lui Tutankhamon Carnarvon a murit. La 6 ani după ce acesta murise încă 12 persoane care făceau parte din echipă lui Carnarvon muriseră. În anii ce au urmat, alți câțiva oameni ce au avut legătură cu expediția au murit.

Lista cea lungă cu morți a început în aprilie în 1923 când Carnarvon s-a trezit în cameră de hotel din Cairo simțindu-se rău. Până când a sosit fiul sau în cameră de hotel, Carnarvon era deja inconștient. În acea noapte a și murit. Moartea sa s-a datorat unei mușcături de țânțar-mușcătura identică cu cea de pe corpul mumificat al lui Tutankhamon (pe obraz). Lista cu morți nu se oprea. Secretarul expediției Richard Bethell a fost găsit mort în patul său. Radiologul Archibald Reid, care a folosit razele X pe corpul lui Tutankhamon se plângea că este epuizat. La scurt timp după întoarcerea sa în Anglia a murit. Arheologul Arthur Mace, care era unul din conducătorii expediției, a intrat brusc în comă și a murit înainte ca doctorii să stabilească diagnosticul. În 1930 doar doi din membrii echipei care au intrat în mormântul regelui mai erau în viață. Blestemul faraonului avea efect și la jumătate de secol de la prima victimă.

În 1970, singurul supraviețuitor al expediției, bătrânul Richard Adamson în vârstă de 70 de ani, a dat un interviu la un post de televiziune. El a spus

telespectatorilor că nu crede în blestemul lui Tutankhamon. După ce a plecat de la studioul de televiziune taxiul sau a fost implicat într-un accident. Adamson a fost aruncat din mașină pe stradă unde avea să fie ucis de o trăsură. Era a treia oară când când a spus public că nu crede în blestem. Prima oară soția sa a murit la 48 de ore după această remarcă. A doua oară fiul sau și-a rupt coloană vertebrală într-un accident de avion. După a treia întâmplare Adamson a zis: "până acum am refuzat să cred că este vreo legătură între blestem și ceea ce i s-a întâmplat întâmplat familiei mele. Dar acum am ceva dubii".

În 1972 s-a ajuns la un acord că tezaurul lui Tutankhamon din muzeul din Cairo să fie dus la Muzeul din Londra pentru o expoziție. Transportul tezaurului a fost supravegheat de doctorul Gamal Mehrez care era directorul general al departamentului de antichități al muzeului și răspundea de mumiile și comorile faraonilor. A spus: "Eu, mai mult că oricare din această lume am avut legătură cu mormintele și mumiile faraonilor. Și totuși sunt în viață. Nu cred nici o clipă în blestem".

Tezaurul lui Tutankhamon a fost mutat de la muzeul din Cairo pe data de 3 februarie 1972. În acea zi doctorul Mehrez a murit subit. Avea 52 de ani.

Blestem sau simple coincidențe, Blestemul lui Tutankamon, naște și astăzi aceleași întrebări care vor rămâne și în viitor sub semnul misterului.

Blestemul Poltergeist

Blestemul „Poltergeist” este legat de circumstanțele ciudate în care oamenii care au lucrat la acest film au murit. Mai exact, patru dintre actori au murit din cauze neobișnuite în perioada dintre prima parte a filmului și cea de-a treia, unul dintre ei murind chiar în timpul filmării părții a doua.

Dominique Dunne, actrița de 22 de ani care a jucat rolul lui Dana în primul film, a murit strangulată de către prietenul ei gelos, în 1982. Heather O'Rourke, actrița de 12 ani care a interpretat rolul lui Carol Anne în toate cele trei filme, a trecut în neființă în 1988, după ce doctorii au tot încercat să îi găsească un diagnostic la o afecțiune ciudată pe care o avea. Julian Beck, actorul de 60 de ani care jucase rolul lui Kane în „Poltergeist II: The Other Side”, a murit de cancer la stomac, însă fusese diagnosticat înainte să primească rolul. Will Sampson, 53 de ani, a jucat rolul lui Taylor the Medicine Man în „Poltergeist II”, a murit după o complicație în urma unei operații la rinichi.

Se pare că acest blestem provine de la faptul că scheletele care apar în primul film sunt schelete adevărate, dezgropate din mai multe morminte.

Actrița Jo Beth Williams a declarat într-un interviu că, într-adevăr, producătorii Mark Victor și Michael Grais au recunoscut că scheletele folosite în „Poltergeist II” erau reale și că au chemat un preot care să protejeze platoul de filmare împotriva spiritelor. În plus, casa din Pasadena, California, unde s-au filmat scenele din casa Freeling a fost distrusă de un cutremur în 1994.

Jo Beth Williams, cea care a jucat rolul lui Diane Freeling, povestea cum în fiecare zi când se întorcea de pe platourile de filmare găsea pozele de acasă de pe pereți strâmbe.

Actorul Will Sampson, un indian shaman, a făcut un exorcism pe platourile de filmare ale „Poltergeist II” pentru a scăpa de spiritele străine. La un an după ce „Poltergeist II” a avut premiera, Will a murit.

În timpul unei scene în care Robbie Freeling (Oliver Robins) trebuia să fie strangulat de către un clovn de jucărie, păpușa mecanică chiar s-a defectat, iar Robins a fost strangulat de-a binelea.

În timpul unei ședințe fotografice pentru „Poltergeist III”, după ce s-au dezvoltat pozele s-a văzut că fața actriței Zelda Rubenstein era acoperită de o lumină albă. Se spune că fotografia fusese făcută exact în momentul în care mama actriței murise.

Karanna Academy©

School of Spiritual Architecture & Energetic Sovereignty

www.evolutiespirituala.ro